

ternes forskning, men også en væsentlig del af sektorforskningen.

For det andet er der et stort og voksende privat forskningsområde, som fungerer efter egne regelsæt og løbende vurderer, om målene nås. Redegørelsen fastslår, at stigningen i den offentlige forskningsindsats til enhver tid skal modsvares af mindst en tilsvarende stigning i den private indsats. Til det vil jeg gerne sige, at politikerne ikke kan tvinge den private sektor. De kan skabe incitament, og det vil CD meget gerne være med til, og rammebetingelserne kan gøres bedre. Man kan herunder begunstige virksomhederne over skatten, og man kan sørge for en lempelig skattebehandling af de udenlandske forskere på højt niveau, så det bliver attraktivt for sådanne nøglepersoner at lægge vejen omkring en dansk virksomhed. Men det giver ingen mening at gøre forsøg på at dirigere den private forskningspolitik.

Angående rammebetingelserne er jeg i øvrigt glad for den rolle, folkeskolen og gymnasiet tillægges som første led i en stadig kvalitetsforbedring af kommende forskertalenter, og udviklingen af en 4-årig gymnasiestruktur tror CD der kunne være perspektiv i at overveje alvorligt.

CD's tidligere forskningsminister A.O. Andersen opererer med to begreber, som jeg faktisk synes er gode til at klargøre nogle afgrænsninger, og det er egenforskning kontra rekvirentforskning. Egenforskningen skal der værnes om, kort og godt fordi det er den eneste metode til sikring af god forskning og uforudsete gennembrud, som måske først senere kan omsættes til anvendt forskning. Det kræver sikkerhed og økonomisk stabilitet og balance mellem basis- og programbevillinger. Forudsætningen for, at friheden kan bevares, er selvfølgelig, at forskerne selv på enhver måde lever op til deres eget ansvar.

I modsætning til egenforskningen er der i rekvirentforskningen tale om, at nogen oppefra bestemmer og betaler for, hvad forskerne skal lave inden for en bestemt tidshorizont. Her er der altså tale om politisk prioritering og styring, og det er denne skelnen, der er grundlæggende også inden for den egentlige institution.

Tankerne om en national strategi efterspørger en åben dialog med forskningsmiljøet. Jeg må her minde om den kritik, der kom fra OECD sidste år, og som bl.a. beskrev det danske forskningssystem som indviklet og usammenhængende og med uklare mål for forskningen. Der-

for er det også interessant, hvad formanden for Det Humanistiske Forskningsråd og formanden for den gruppe, der skal udarbejde en national forskningsstrategi for humaniora, for nylig er citeret for i pressen om frihedens betydning, bl.a. at den betyder frihed til forskning i de emner, man har lyst til. Hvis det er holdningen og ikke blot en lapsus, er det ikke svært at få øje på interessemodsatninger.

Jeg har i det foregående bestræbt mig på også at understrege CD's holdning til nødvendigheden af den frie forskning, men jeg forestiller mig ikke, at stadig flere skattebetalte forskningskroner skal kunne bruges ud fra et fuldstændig tilfældigt kriterium, som hvad man har lyst til. Det er ikke for forskernes skyld, der skal forskes, og jeg synes nok, at man kunne have forventet et noget mere konstruktivt bidrag fra toppen af den humanistiske forskning, som CD så i øvrigt lægger megen vægt på.

Poul Nødgaard (DF):

Jeg vil godt lige indlede med at sige tak til forskningsministeren og hans ministerium for den udmærkede redegørelse, vi har fået. Man kan sige, at redegørelsen måske ikke indeholder alt, hvad den skal indeholde, men jeg synes alligevel, den har været et utrolig godt udgangspunkt, også for debatten her i dag.

Forskere og forskning er set med befolkningens øjne ikke noget af det mest synlige, vi har i vores land, men når det er sagt, vil jeg sige, at hvis ikke vi netop havde forskningen og forskerne, var der nok en utrolig masse ting i vores land, der ville se meget anderledes ud. Her tænker jeg selvfølgelig på den utrolig positive samfundsudvikling. Danmark har haft igennem de sidste mange år, hvor forskningen på en lang række fronter står bag hele udviklingen.

Jeg er ikke i stand til, og det tror jeg ikke ret mange er, præcist at kunne vurdere alle detaljer i et lands forskningspolitik. Det mener jeg heller ikke er nødvendigt. Jeg mener, at det, der er nødvendigt, er, og det vil Dansk Folkeparti gerne medvirke til, at vi skaber nogle rammer for vores forskning i Danmark, og så må det være op til de administratorer og forskere, der står for det, at få tingene til at fungere inden for de rammer, som vi nu engang har sat.

Jeg læste i redegørelsen på side 5, at tidligere havde forskningen en kulturhistorisk rolle, og det er også rigtig. Jeg kan tydeligt huske – jeg er jo en lidt ældre mand, der ikke har så meget hår tilbage på hovedet – da man begyndte at